

Beszélő írások

8. rész

Egy őrsi napló II. – Politika vagy nevelés?

A 2005-ben elhunyt K. Gy. hagyatékából eddig a napi életről és politikáról valló iratokat vallattuk. K. Gy. pedagógus volt, természetesen erről tanúskodó, és most „megszólaló” írások is fennmaradtak.

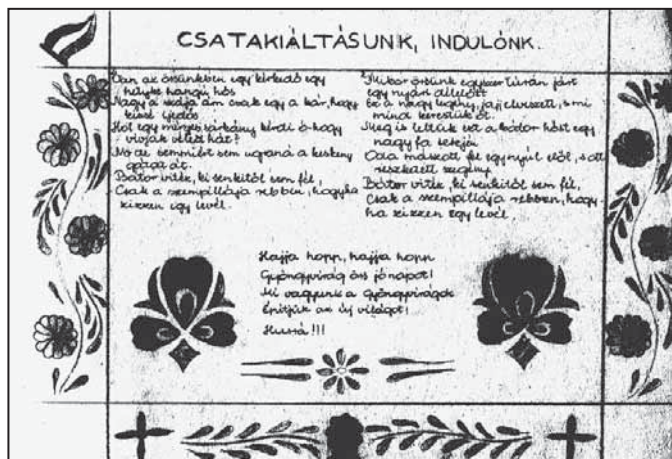
Az úttörőlet követelményeit – államilag – 12 pontban foglalták össze.

1. Az úttörő hű gyermeke hazánknak, a Magyar Népköztársaságnak, felelősséggel dolgozik érte.
2. Az úttörő erősíti a népek barátságát, védi a vörös nyakkendő becsületét.
3. Az úttörő szorgalmasan tanul, a világ és önmaga megismerésére törekszik.
4. Az úttörő gyarapítja és védi a szocialista társadalom értékeit.
5. Az úttörő ahol tud, segít és önként szolgálja a közösséget.
6. Az úttörő igazat mond és igazságosan cselekszik.
7. Az úttörő szereti, tiszteli szüleit, nevelőit és az idősebbeket.
8. Az úttörő igaz hű barát.
9. Az úttörő bátor és fegyelmezett.
10. Az úttörő szereti és védi a természetet.
11. Az úttörő edzi testét és óvja egészségét.
12. Az úttörő úgy él, hogy méltó legyen a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség tagságára.

Ha valaki figyelmesen elolvassa, alighanem meglepődve tapasztalja, hogy szintiszta ideológiát csak a 12. pont tartalmaz. A 4. pont utalása 1990-ig a nagy többség számára az adott körülmények között (1945, szovjet csapatok Magyarországon) természetes volt (szocialista társadalom), a 3. pont vörös nyakkendője pedig jelképes jelentésű, megkülönbözteti az úttörőket a kisdobosoktól, akiknek kék nyakkendőt viseltek. A többi pont az erkölcsi nevelés, az erkölcsös ember alaptulajdonságait foglalja össze.

Az őrsi napló is tükrözi ezt a szemléletet: csak a minimálisan kötelező ideológia szűrődött be az őrs tevékenységébe.

A 3. oldal tartalmazza az Expedíció a jövőért mozgalom emblémáját, a vörös csillagot, ezt követően csak a záró oldalakon találkozunk közvetlen politikával: 1964 nagy eseménye volt Hruscsovnek, az SZKP főtitkárának magyarországi látogatása. Az er-

ről szóló két képen a főtitkár látható, amint kitünteti Kádár Jánost. A háttérben Dobi István és Németh Károly. A másik képen Hruscsov és felesége, Nyina asszony a kocsí Aranykalász Tsz-ben barátkozik a tagokkal.

A gyerekek írtak egy indulót is, gyerekes humorral, refrénnel. A végén „csatakiáltás”:

Hajja hopp, hajja hopp,
Gyöngyvirág őrs jó napot!
Mi vagyunk a Gyöngyvirágok
Építjük az új világot!
Hurrá!!!

A napló többi lapja azt tükrözi, hogy az osztályfőnök az úttörő mozgalmat szervesen beépítette a nevelőmunkába.

A napló további lapjait és az őrs tevékenységét az újság következő számaiból ismerhetik meg.

Kutas Ferenc

Szolidaritás!

Emberiség története a jóság, a szeretet kibontakozásának a története. Az évezredek művészi alkotásai mindig a szolidaritást, az egymás melletti kiállás, a másik érdekeinek is alázatos felvállalását énekeltek meg. Az őskor egyszerű falfestményeitől kezdve, melyen a vadászok közösen közelítik meg a zsákmányt, egészen a mai kor filmjeiig, alkotásaiig minden arról szól, hogy együtt közösen nagyobb esélyünk van megoldani életünk gondjait, könnyebb váll a váll mellett haladva elhárítani a mindannyiunkra leselkedő gondokat, veszedelmeket, mint külön-külön, kis csapatokba szerveződve. Ezért születtek a törzsek, a városok, nemzetek, országok, és ma ezért tömörülünk az Európai Unió határai közé. Testünkben ezért állnak össze a sejtek, és nem vitáznak, hogy ki mennyivel járult hozzá az élelem megteremtéséhez, hanem mindannyian ugyanabba a vérkeringésbe kapcsolódva élnek, fejlődnek, és meghalnak, ha valamelyik életfontosságú szerv kiesik a láncból. Persze széttrancsrozva a szervek tovább élhetnek, de a közösség, a tudat örökre meghal, és a szervek is meghalnak, ha nem vállalja fel az új test alázatos szolgálatát, a nagy egészben.

A testvériség, egyenlőség, szolidaritás eszméi évezredek alatt bontották le a rabszolgaság, a jobbság falait, és szülték meg az egységes társadalmat, hol se rang, se vagyon nem teszi lehetővé, az emberek osztályokra való szétválasztását. Az egymás után jövő társadalmak anyaföldje, melyből az élet újból és újból kinő az a testvéri szeretet, az egymás kezét megfogó jóság, az életre-halálra kötött szövetség. A törzsek, az államok, a birodalmak mindig az összefogásból, az egymásra figyelésből, a szeretetből születtek, és akkor hulltak szét darabjaikra, mikor az önzőség elhatalmasodva, pártokra szakadva, mindenki csak magára, vagy a bandájára gondolt. A mi népünket is egy vérszerződés hozta életre, Árpád vezér, és utána olyan sokan vállalták, hogy közösségünket megszervezve megvédenek minden külső és belső bajtól. Egy nép előjárói, az élet szolgálói, jópásztorok, kik övéikről gondoskodnak. Az erősebb, a bátrabb, az, ki Istentől többet kapott, hivatott megvédeni, fenntartani a közösséget, szolgálni szeretettel. Az individuum beteges kiszolgálása, az önzés, akár egy osztály, egy réteg önzése a nép halála lesz. A felnövekvő generációk mindannyiunkat el fognak tartani, és nem csak a szüleiket, miért varrnánk a tandíjat egyedül a gyermekeket vállaló szülők nyakába?

Szomorú, hogy ma vannak emberek, kik nyíltan ki mernek állni, és hangosan arról beszélnek, hogy nem kell szolidaritás, nem kell összefogás, nem kell az egymásra figyelés. Döbbenet nem, hogy vannak ma olyan emberek, politikailag megszervezett közösségek, melyek az önzést dicsőítve állnak a népek elé. Akik nem elég, hogy a gyöngéd, másokhoz lehajló emberségükből kivetkőztek, hanem saját gyengeség nélküli önző képükre, hasonlóságukra szeretnék a társadalmat, az országokat is átalakítani. A kik szeretnék anyagi javukat felhasználva, az egészségügyi, és szociális hálót darabokra szaggatva, az embereket immár a nemzetben belül vasfüggönyökkel elválasztani. Rákos daganatok, növekedésükben, csak magukra gondolva, felfalva mindent harácsolnak, ha maguk nem pusztulnak, elpusztítják az életet.

Nem vagyunk egyformák, ahogy a testen belüli szervek sem. Vannak kik jéghátán is megélnek, és vannak kik ügyetlenül, még a sült galambot is elrepitik. Világunk összetartó ereje a szolidaritás, a gazdagok, erősek kötelessége a gyengék gyámolítása, a közösség életben tartása, a testvéri szeretet.

Tudatosan nem arról beszélek, hogy Krisztus mit tett és tanított, de még arról sem, hogy mit kér a becsület és a haza, hanem csak arról, hogy az emberi létforma a jóság és a szeretet. Az önzés, az elfordulás, bezárkózás maga a halál. Úgy gondolom, hogy mások önzése, bűne nem jogosít fel senkit a gyűlöletre, a haragra, a szeretettől való elfordulásra.

Nem azért kell jónak lenni, mert megérdemli a világ, vagy, mert a hatalmasok rádolgoztak a velük vállaló szolidaritásra, hanem azért mert jó dolog jónak lenni, és szolidaritást vállalni másokkal, jó dolog egy kenyert kettétörni, és szeretettel megosztani azokkal, akiknek nincs. Krisztus példájára, ki nagycsütörtökön is a szeretet, a közösségvállalás mellett döntött, döntünk mi is szeretettel testvéreink mellett, az életet adó szolidaritás mellett!

Ferences egyszerűséggel:

Csaba testvér